

Aysel sinirli bir ifadeyle masanın önüne kadar gidip durdu. Ne diyeceğini bilmez bir haldeydi. Halbuki Uğur’u burada bulacağından emindi ama yoktu işte! Çok garip bir duruma sokmuştu kendini, herkes ona bakıyordu. Ne diyeceğini düşünürken Rafet Hanım yetişti imdadına.

“Buyrun Aysel Hanım,” dedi kadın ona bir sandalye göstererek.

Rafet hoş bir kadın doğrusu diye düşündü Aysel. Benden birkaç yaş büyük ama sanki çok daha yaşlı mı görünüyor ne? E tabii yıllarca Almanya’da işçilik yapmış, haliyle çökmüştü zavallı. Bu düşüncelerden kaynaklanan acıma duygusuyla gülümseyerek teşekkür etti ama oturmadı. Önce Handan’a, sonra Yannis’e bakıp ne yapacağını ya da ne diyeceğini bilemez bir haldeyken aniden Atlas’ın saçlarını karıştırarak, “Ayyy canım...” dedi. “Ne kadar büyümüş bu... Neydi adı?”

“Atlas,” dedi Rafet.

“Hmmm, çok güzel isim... Harita demek yani...” diyerek güldü Aysel.

Atlas başını kaldırıp kadına baktı. Aptal mısın sen diyecek oldu ama sonra vazgeçti. Evet, bu soruyu artık yerinde ve doğru olarak sorabilirdi. Birkaç kez doğru yerde kullanmıştı ama Rafet yasaklamış, “Ayıp olur, insanları üzersin,” demişti. Bir sözü tam yerinde kullandığında insanlar neden üzülüyordu, bunu da anlamıyordu. Offf zaten anlamadığı o kadar çok şey vardı ki... Küçüktü çünkü küçük!

Aysel yaptığı espriye kimse gülmeyince sustu. Mizah anlayışını her zaman farklı bulur ve herkesin anlamasını beklemeyecek kadar olgun olduğunu düşünürdü. En iyisi uygun bir cevap verip gitmekti. “Rafet Hanım, ben sizi rahatsız etmeyeyim. Dün akşamki yemek çok hoşuma gitti de... Uğur da yoktu bugün, ben de kendi kendime dedim ki Uğur’la gitmek zorunda mısın? Kendin git! Bu nedenle de yemeğe geldim... Ben yani... Yemek yemeye geldim...” Bu bahane aklına yatınca tekrar etti. “Evet evet yemek yemeye geldim.”

Rafet, “İyi ettiniz,” derken şaşırılmış görünüyor.

Aysel bunun üzerine eeee tabii üst üste iki gece ilçenin ileri gelenlerini ağrılamak her zaman nasip olmuyordur diye düşündü ve herkese iyi akşamlar dileyip bir masaya geçip oturdu.

O gidince Rafet kendi kendine, “Allah Allah...” diye söylendi ve diğerlerine dönüp sordu: “Neydi bu?”

Handan ve Yannis bilmem anlamında dudaklarını kıvrırken, Atlas çoktan masadan kopup bir çocuk dergisindeki hayvanları incelemeye dalmıştı.

*

Bulaşıkları yıkayan Mecnun ıslık çalarak ellerini kuruladı ve cep telefonunu alıp birkaç tuşa basıktan sonra uzunca bir süre bekledi. Tam kapatacakken karşı taraf cevap verdi. “Alo.”

“Alo... Mecnun ben... Nasılsın Halil abi?”

“İyiyim Mecnunum, sen nasılsın bakalım?”

“Ben de iyiyim... N’aptın? Dediğim işi halledebilecek misin?”

“Sen dersin de halletmez miyim? Tam istediğin gibi bir tane buldum, sahibiyile konuştum bile.”

“Sağ olasınsın be abi... Ne kadar istedi?” Masadaki defteri açıp not aldı. “İyi iyi, bence de iyi fiyat. O zaman ben parayı hazır edeyim yarına, sen ne zaman getirebilirsin?”

“Satın aldıktan sonra istediğin zaman getiririm.”

“Aslansın be abim! Boya işi de var ama biliyorsun, döşemesi falan.”

“Kolay o... Birkaç günde olur.”

Mecnun gülümsedi. “Sen benim en sevdiğim Halil abimsin!”

“Başka Halil abin var mı oğlum senin?”

“Yooook ama başka olsa da en sevdiğim Halil abim sen olurdun,” dedi Mecnun gülerek ve iyi akşamlar diledikten sonra telefonu kapayıp neşeyle ellerini ovuşturdu. “Bu iş de tamaaam!” Masanın üzerinde oraya buraya saçılmış DVD’lerden *Yedi Yaşam (Seven Ponds)* filmini seçip televizyonun yanına giderken bağırdı: “Hadi bakalım, film başlasın!”

*

İki eski dost rakı eşliğinde sohbetlerine devam ediyordu. “Meriç hâlâ Balıkesir’de mi yaşıyor?”
“Yok, geçen sene İzmir’e geldi, emekli olduktan sonra... İki sene evvel de kızı evlendi, Antalya’da şimdi. Oğlu Amerika’da. Bir bilgisayar şirketinde yönetici oldu, çalışkan çocuk...”
“Kocası da genç öldü be! Kendi başına iyi mücadele verdi kadın on beş yıldır.”
“Kaya gibidir o!”
Ekrem güldü.
“N’oldu, neye güldün?”
“Meriç... Bilse senin onun hayatını adım adım takip ettiğini acaba ne düşünürdü diye güldüm.”
Uğur rakısından bir yudum alıp gülümsedi. “Gülerdi herhalde halime.”
“Yok öyle değil... Senin de hiç unutmadığını bilse, bunca yıldır hep onu sevdiğini bilse?”
“Haaa... Onu biliyordur zaten.”
Ekrem’in aklı karışmıştı. “Nasıl canım? Bilse sana böyle bir mektup mu yazardı?”
“Onun bu sevdıyla ilgili bir derdi yok ki... Onun derdi yıllar önce neden onu terk ettiğimin gerçek nedenini bilememekti.”

“Yani?”
“Yani... O zaman adam gibi çıkıp karşısına ona gerçek nedeni söyleseydim, ben korkuyorum, ben seni seviyorum ama babanın baskısına da karşı çıkamıyorum deseyselmiş hiçbir derdi olmazdı.”
“Olur mu canım? Hadi kaçalım, babamı boş ver, falan diye seni ikna etmeye çalışmaz mıydı?”
Uğur başını iki yana salladı ve bu soruya rakısından bir yudum alarak cevap verdi. “Hayır! Meriç asla kimseyi hiçbir şeye zorlamaz. Her şeyi olduğu gibi kabul eden bir insandır. Olsa olsa şey derdi...”

Arkadaşı sözlerine devam etmeyip gülünce Ekrem meraklandı. “Ne derdi?”
“Demek ki ödlekle bir adama âşık oldum derdi... Ve yoluna devam ederdi. Meriç’i bu kadar kızgın ve kırgın yapan yıllardır ayrılma nedenimizi bilememek. Çelişkiyi çözememek...”
Uğur gülerken kadehini kaldırdı. “Ödleklime içelim!”
“İçelim!” Kısa süreli sessizliğin ardından sözlerini sürdürdü. “Yine de... Sen de onun kadar sevdin...”

Uğur başını yavaşça sağa sola sallayarak konuşmaya başladı. “Konu bu değil ki. Konu ayrılmak, bambaşka insanlarla bir hayat kurmak da değil! Konu sâfiyet... Aşk, insanların tüm kirlerini temizleyen bir sabun gibi düşünüyor. Bir insana yalan söylemek pis bir şeydir! Nedeni ne olursa olsun. Yalan kirdir! Yok iyi niyetle söyledim, yok senin iyiliğin için söyledim... Geç bunları... Bunların hepsi ikiyüzlülük!”

Uğur derin bir nefes alıp verdi. “Ve bizim ilişkimizde masumiyeti ben bozdum...” Gülerken ekledi: “Üstelik... Ödleklime de asalet diye düşündüm... Yani Ekrem... Kısaca söylemek gerekirse... Ne aşk acıtır insanı, ne ayrılık! Gerçek acıtmaz insanı... Sahte acıtır! İnsanı acıtan tek şey yalandır.”

Berberce kadeh kaldırdılar ve çalan parçaya eşlik etmeye başladılar. *Birsen Tezzer* söylüyordu: *Aşk Bu Değil...*

*

Akşamın ilerleyen saatleriydi, yemek salonunda birkaç müşteri kalmıştı. Handan ve Yannis kahve içerek sinemadan bahsediyorlardı. Adam, “Çok beğenmedim. Kötü değildi ama bu konu çok fazla abartıldı artık,” dedi.

“Haklısın... Bakın biz ne kadar acı çektik diyordu.”

“Bunu desin ama nasıl desem... Acıyı anlat ama övünme.” Gülümseyerek ekledi: “Sanırım ben bu övünmeye karşıyım.”

“Acıyla övünmek... Doğru söylüyorsun... Ha yoklukla övünmüşsün ha varlıkla... Aynı şey, sonuçta övünüyorsun... Ama tabii bir şeyle övünmek de, yerinmek de egoya ait bir durum. Egosuz olmak da çok zor.”

Yannis başıyla onaylayarak, “Hele bugünkü dünyada,” dedi.

O sırada Rafet gelip yerine oturdu. “Yattı bakalım, bir masala anlaştık, o da hatırlarız için yani.” Garsondan kahve istedi. “Uyumadı ama kibarca kovaladı beni.” Atlas’ı taklit ederek konuşmaya devam etti. “Hadi git babanne, ben biraz hayal kuracağım.” Gülüşüler, sonra kısa süreli bir sessizlik oldu. “Eeee... Konuşmanızı mı böldüm?”

“Yooo,” dedi Handan. “Biz de bir filmin dedikodusunu yapıyorduk.” Yannis’e bakarak gülümsedi.

Adamın bu gülümsemeyi karşılıksız bırakmadığını fark eden Rafet iç geçirdi. “Yıllar var sinemaya gitmeyi...”

“Gidelim bir gün beraber,” dedi Handan ama sonra gülümseyerek başka bir öneride bulundu. “Eşyalar gelince bende de izleriz isterseniz. Film izlemeye fazlaca düşkün olduğum için sinema sistemi almıştım.”

Rafet için bunu anlamak çok kolaydı, biraz gıpta biraz da alay ederek konuştu. “Oooo! Çoluk yok çocuk yok tabii. Sorumluluk yok. İstedğin gibi film izlemeye vaktin var.”

Handan gülümseyerek hak verdi ona. “Doğru söylüyorsun. Çocuğu olan arkadaşlarım hiçbir şeye yetişemiyorlar.”

Rafet adama dönüp, “Senin evde de yok muydu o zımbırtılardan?” diye sordu eliyle kolon tarifi yaparak.

“Benimki sinema değil müzik için,” dedi Yannis gülümseyerek.

Handan nedense her ikisinin de otelde kaldığını düşündüğünü fark etti. “Siz otelde kalmıyor musunuz?” diye sordu.

Rafet kahvesi gelince bir yudum alıp gülümsedi. “Her zaman değil... Bizim burda evlerimiz var. Öyle git gel olmasın diye iki ufak oda ayırdık ama benim bu ara hiç eve uğradığım yok!”

“Ben evde kalıyorum,” dedi Yannis. “Burdaki oda dinlenmek için.” Gülümsedi. “Ya da çok is olduğunda, yorgun olunca burda uyuyorum.”

*

Vakit bir hayli ilerlemişti, Uğur ve Ekrem meyhaneden çıkıp biraz yürümüşlerdi. Eski ya da eskimeyen bir dostla konuşabilmek, anlatıp anlaşabilmek ne kadar güzel diye düşündü Uğur kendi kendine. Artık o kadar da kasvetli görünmüyordu hiçbir şey. Ekrem’e sevgiyle bakıp gülümseyerek konuştu. “Bu yürüyüş iyi geldi, açıldım... Sohbet de iyi geldi, bu konuyu konuşmak... Ne bileyim işte, çok iyi geldi. Gerçi senin kafanı şişirdim.”

“Olur mu Uğur yaaa? Birbirimizle konuşmazsak kiminle konuşacağız? Hem eğer bu kafa şişirmekse, sen beni geçemezsin, biliyorsun.”

“Yok canım,” diye karşılık verdi Uğur arkadaşına. Saate baktıktan sonra müthiş bir yorgunluk hissederek konuşmaya devam etti. “Hadi eve gidelim artık. Aysel de halsizim falan diyordu.”

“Mevsimdeeen. Şehnaz’ın da sürekli başı ağrıyor bu ara.”

*

Rafet, Handan ve Yannis lobide birbirlerine iyi akşamlar dileyerek vedalaşıyorlardı. Rafet Handan’a resepsiyonda geceleri çalışmaya başlayan yirmi beş-yirmi altı yaşındaki genci tanıştırdı. “Handan bak bu yakışıklının adı Hakan.”

“Memnun oldum,” diyen Handan diğerlerine dönüp gülümsedi. “Çok güzel bir gün ve akşam geçirdim sayenizde, teşekkür ederim, iyi geceler,” dedikten sonra da esneyerek resepsiyonun solundaki koridora yöneldi.

Herkese iyi geceler dileyen Rafet resepsiyonun sağ tarafında bulunan odasına gidecekken Yannis’e ertesi günkü işlerle ilgili bir hatırlatmada bulunmak istedi. “Yannis, yarın bir ara...” dedikten sonra sustu.

Adam Handan’ın yürüyüp gittiği boş koridora dalıp gitmişti. Hakan ise ona bakarak gülümsüyordu, Rafet’in baktığını görünce hemen başını eğdi.

Rafet odasına giderken, “Bak sen şu dünyanın işine, olur mu olur,” dedi gülümseyerek.

*

Uğur eve girdiğinde salonda ışık görünce meraklandı. Aysel üzerine bir battaniye almış salonda yatıyordu ama uyanıktı. Uğur uyuyamadın mı demek için ağzını açmışken iğneleyici bir tonda konuştu karısı. “Oooo... Hoş geldin...”

Karısının konuşma şekline alışkın olan Uğur televizyonun açık olmadığını fark ederek sordu: “Hoş bulduk... Niye burda yattın?”

“Yatamaz mıyım?”

“Yatarsın da... Yani halsizim demiştin. Vakit de epey geç oldu. Uyumuşsundur diye düşündüm.”

“Seni bekledim... Konuşmak için.”

Uğur meraklı bir ifadeyle baktı karısının yüzüne. “Neyi konuşmak için?”

“Şimdi ben sana bazı sorular soracağım, sen de cevap vereceksin, tamam mı?”

Uğur şaşırды ama çok da merak etmedi. Aysel’in ilk tuhaf isteği değildi bu ve son da olmayacaktı. “Evet,” dedi ve bir an evvel konuşup uyumaya karar verdi.

Aysel battaniyeyi üzerinden atıp yerinden doğruldu. “Biz karı kocayız. Evliyiz ve sen bu gece bir arkadaşınla yemeğe gitmek istedin, değil mi?”

“Evet.”

“Ben de bunu yapabilirim, değil mi?”

“Evet,” dedi Uğur omzunu silkerek. Karısı kafasına yine ne takmıştı acaba? Bir meseleyi halletmek için daima en dolambaçlı yolları bulmakta uzmandı. Dinlemekten başka çaresi yoktu.

“Bazen de kendi başına dışarda yemek yiyorsun değil mi?”

“Evet.”

“Ben de bunu yapabilir miyim?”

“Aysel ne demeye çalışıyorsun gecenin bu vaktinde? Bilmece gibisin.”

“Yooo yooo cevap ver. Senin tek başına dışarda yemek yemen normalse, benimki de normal mi?”

“Evet Aysel,” dedi Uğur vurgulayarak. “İnsanların yemek yemesi gayet normal.”

“Hıh işte... Ben de bu akşam gittim kendi başıma şööyle güzel bir yemek yedim dışarda.”

Uğur birden güldü ve inanamayarak sordu: “Kendi başına dışarda yemek mi yedin?”

“Evet Uğur? Ne var bunda?” dedi Aysel sesini yükselterek. “Sen istediğin gibi kendi başına yemek yiyorsun. İsteddiğinde arkadaşınla yemeğe çıkıyorsun ama bana gelince gülüyorsun!”

Uğur onun niye bu kadar kızgın olduğuna bir anlam veremedi, kendi kendine tahminde bulunmak da istemedi, nedeni yanan bir yemekten ölen bir sanatçıya kadar her şey olabilirdi, en iyisi ona sormaktı. “Niye bağıriyorsun şimdi sen?”

Bu soruyu beklemeyen Aysel afalladı. O kadar bağırmamıştı ki! Bağırmış mıydı acaba? “Bağırmıyorum. Tamam bağıriyorum! Çünkü... Çünkü sen benim tek başına yemek yememle dalga geçtin!”

“Hayır dalga geçmedim... Sadece şaşırđım.”

“Niye şaşırđın... Niye? Bu gayet normalse ben yapınca neden şaşırıyorsun?”

Uğur derin bir nefes aldı. Gecenin bu saatinde neden bu konuyu tartışıyorlardı ki? “Çünkü halsizim dedin... Çünkü senin dışarda tek başına yemek yeme huyun yok!”

Aysel meydan okurcasına kollarını kavuşturdu. “Bundan sonra var! Ve halsizliğim de geçti.”

“E iyi o zaman,” dedi adam ve salondan çıkmak üzere arkasını dönüp esnedi. “Ben yatıyorum hadi iyi geceler.”

Aysel bu kez sesini yükseltmeden konuştu. “Nereye gittin diye sormayacak mısınız?”

Uğur sabırlı ve sakin olmaya çalışarak sordu: “Nereye gittin Aysel bu akşam tek başına yemek yemeye?”

“Rafet’in otele.”

“Rafet’in otele mi?” diye sordu Uğur şaşırarak.

“Evet... Ne var bunda?”

Uğur arkasına dönerken gözlerini devirdi. “Yok bir şey Aysel, hadi iyi geceler!”

*

Handan yüzüne vuran güneşten ötürü gözlerini kırıştırarak pencereye doğru baktı ve gerinerek gülümsedi. Yatakta dönerken kutuların birinin üstünde duran her yeri çizgi film karakterleriyle kaplı eski defteri gördü. Neşeye ayağa kalkıp, “Gel bakalım Gülşenciiim... Özlettin kendini,” diyerek defteri alıp yüzüstü yatağa attı kendini.

Yazı dolu sayfalara bakarken birinde durup, “Hah, bunu okuyalım,” dedi ve okumaya başladığında kulaklarında anneannesinin sesinin yankılandığını hissetti.

Çooook eski zamanlarda bir gün, renklerden beyaz, bütün diğer renkleri evine davet etmiş...

Neşe içinde beyazın yaptığı pasta ve börekleri yerlerken kırmızı demiş ki: “Börek çok güzel olmuş ama içinde domates olsa, kırmızı bir domates, daha lezzetli olurdu... Benim rengim şart yani...”

Siyah hemen lafa girmiş: “Asıl...” demiş. “Üstünde benim rengimde siyah siyah çörek otu olsaydı daha lezzetli olurdu...”

Yeşil altta kalır mı? O da lafa karışmış: “Börek güzel ama asıl içinde benim rengimdeki maydanoz olsa daha güzel olurdu...”

Derkeeen bütün renkler ben senden güzelim diyerek birbirleriyle kavgaya başlamış... Ama nasıl bir kavgaya! Bas bas bağırıyormuş hepsi... Bir tek beyazın sesi çıkmıyormuş...

Birden bu durum diğer renklerin dikkatini çekmiş. Turuncu demiş ki: “Beyaz, sen neden suskunsun, neden katılmıyorsun bu kavgaya? Ev sahibi olduğun için mi kavgaya etmiyorsun?”

Beyaz da demiş ki: “Benim kavgaya etmeme gerek yok ki... Çünkü ben aslında her şeyin içinde varım ama görünmüyorum... Denizde köpük oluyorum... Gökyüzünde de bulut... O yediğiniz böreğin ve kekin içinde ben süt olarak da varım, şeker olarak da, tuz olarak da... Üstelik süt olarak çocukları ben büyütüyorum...” Boynunu bükküp devam etmiş. “Ama beni tek başına, yani süt olarak, bazen çocuklar bile sevmiyor... Çikolataya bile beni koyuyorlar da tadı güzel oluyor...” Üzüntüyle ve yavaş yavaş söylemiş derdini. “Ama çocuklar çikolatada sevdikleri beni, süt olarak görünce sevmiyorlar... Yani... Ben tek başına pek belli olmuyorum, bu nedenle ben hepimizi çok seviyorum...”

Bunun üzerine diğer renkler kendini beğenmişlik yaptıkları için utanmışlar... Kavgaya etmeyi kesmişler...

Vroban Gobstiko

Handan bu masalı anlattıktan sonra Gülşen’le arasında geçen konuşmayı hatırladı:

“Bu masal da burda bitmiş... Hadi bakalım uyusun şimdi benim güzel Handanım...”

Beş yaşındaki Handan kendinden emin olmaya çalışarak konuştu. “Anane, sen bunu uydurdun.”

Gülşen gayet şaşkın bir sesle sordu: “Niye uydurayım ki?”

“Bana süt vermek için.”

Gülşen sarı saçlarını okşayarak ikna etti güzel kızını. “Olur mu kızım, bu çooook meşhur, çok meşhur bir adamın masalı... Bütün dünyadaki çocuklar biliyor... Yazarı çooook meşhur...”

“Adı ne?”

Gülşen gözlerini kısıp birkaç saniye torununa baktı ve coşkusuyla bağırdı: “Vroban Gobstiko!”

Genç kadın tekrar masalın sonuna döndü: Vroban Gobstiko.
Başını sağa sola sallarken, “Anane yaaa!” deyip kahkaha attı.

*

Mecnun çiçekleriyle uğraşırken seraya hafif bir müzik sesi yayılıyordu. Handan elinde ufak bir poşetle içeri girdi ve müziği dinleyerek biraz adamı izledikten sonra yanına gidip, “Günaaaydın,” dedi elindeki poşeti sallayarak. “Çay hakkımı almaya geldim... Simit ve peynirle.”

Mecnun gülümseyerek başını salladı. “Çayım taze.”

“Kahvaltı ettin mi?”

“Çoktaaan,” dedi Mecnun. “Yeniden acıktım bile.”

Girişe yakın bir yerde duran derme çatma sehpa ve kanepelerin olduğu tarafa yürüdüler ve Handan hemen konuya girdi. “E iyi hadi çayları kap gel de konuşalım şu işi... Sen telefon açınca çok heyecanlandım, hemen fırladım geldim. Renkler de istediğim gibi olacak mı?”

“Her şey tam istediğin gibi olacak,” diyen Mecnun çayı getirmek için eve gitti.

Handan onu beklerken ayağa kalkıp seradaki çiçeklere bakmaya başladı. Burayı olduğu gibi yemek istiyorum dedi kendi kendine gülerken.

“Buyruuun!”

“Mecnun sen bu çiçeklere şarkı dinletme işini kimden öğrendin? Dergilerde falan mı okudun?”

“Yooo! Ben dergi falan okumam... Kendim keşfettim.”

“Kendin mi keşfettin?” Mecnun başını sallayınca sabırsızlıkla sordu: “Nasıl? Anlatsana...”

“Liseye gidiyordum. O zaman annem babam sağdı. Serayla öyle çok ilgilenmiyordum... Bir gece uyukum kaçtı, canım da sikkindi... Pilli radyoyu aldım yanıma buraya geldim. Öylesine bir kanal açtım. Hüzünlü bir müzik çalıyordu... Klasik müzik. O zamanlar klasik müziği hiç sevmezdim ama o anki ruh halime çok uydu sanki... Neyse işte, müziğe kaptırdım kendimi... Önümde bir çiçek vardı... Saksıda... Onu seyrediyordum. Hiç unutmam, beyaz karanfil...”

Handan başını sallayarak aklına üşüşenleri boş verip sözünü kesmeden büyük bir ilgiyle dinlemeye başladı adamın anlattıklarını.

“Beyaz bir karanfil... Hareket ediyor gibi hissettim bir an. Yok dedim, gözüm yanılıyor... Ama müzik bittiğinde resmen o dipdiri duran karanfil şöyle boynunu bükmişti,” diyen Mecnun gülerken taklit etti çiçeği.

“Hadi yaaa...”

“Yaaa! O günden sonra durmadan deney yaptım, her bir çiçeğe farklı farklı müzikler dinlettim. Bazı çiçekler bazı müzikleri sevmiyor, bazılarında ise coşuyorlar. İnsan gibi bunlar... Ama genel olarak sevdikleri müzikler var. Defterim var bir tane, sürekli not alırım, ona göre dinletirim. Herkes de bana bol bol müzik CD’si getirir.” Gülümsedi. “Bazen turistler bırakır dinledikleri CD’leri.”

Handan çalan parçaya dikkat kesilmişti: *Miles Davis*’ten *Autumn Leaves*. “Bu... Caz... Bu parçanın adını biliyor musun?”

Mecnun başını geriye atıp kaşlarını kaldırarak konuştu. “Tıh... Defterde var ama bilmem hiçbirinin adını, hele yabancıları hiç bilmem.”

“Belli,” dedi Handan.

Mecnun şaşırılmıştı. “Niye öyle dedin?” diye sordu.

“Bu parçanın adı... Yani Türkçeye çevirirsek *Sonbahar Yaprakları*. Sense ilkbaharda dinletiyorsun çiçeklere.”

Mecnun kafasını kaşıyarak, “Hadi yaaa,” dedi. Şöyle bir düşündükten sonra gülümsedi. “Olsun... Bir şey olmaz! İngilizce bilmez ki benim çiçekler!”

Handan kakhaha attı.

*

Aysel pek uyuyamamıştı. Aklına takılan o kadar çok şey vardı ki. Uğur evden çıkar çıkmaz Nurcan'a gitti ve kapıyı çalıp bekledi.

"Aaaa hoş geldin kız! N'oldu böyle sabah sabah?"

"Ay çekil kız şöyle. Sabahı dar ettim zaten seninle konuşa konuşa kafamın içinde," diyen Aysel terliklerini giyip salona geçti.

"Hayırdır inşallah," diyen Nurcan şaşkınlıkla arkadaşının arkasından bakakaldı, belli ki çok önemli bir şey olmuştu. "N'oldu kız? Uğur'la kavga mı ettin?"

"Ay ne kavgası edeceğim ben Uğur'la Aysel. Aaaa sen de! Sanki ben kavgacı bir insanım!"

"E n'oldu o zaman? Dün akşam geç vakit bıraktım seni, sabahın köründe gelince kavga ettiğinizi düşündüm."

Aysel kızgın bir halde devam etti. "Düşünme Nurcan! Sen düşünme... Bir dinle önce."

Nurcan arkadaşına olgunlukla yaklaşması gerektiğinin bilincindeydi. Genelde her şeyin bilincindeyim zaten, benim hatam da bu zaten dedi kendi kendine ve gülererek konuştu. "Ay sanki anlattın da ben dinlemiyorum." Aysel'in yüzünü asıp derin bir iç çektiğini görünce sakın bir tonda ekledi: "Tamam tamam anlat dinliyorum."

"Sen dün gittin ya... Sonra Uğur telefon etti, akşama gelmeyeceğim dedi..."

Nurcan her zamanki merakıyla gözlerini kocaman açarak sordu: "Eeee?"

"E ben de niye dedim tabii..."

"O ne dedi?"

"O da dedi ki..."

*

Rafet otel işinde en zor kısmın personel ilişkisi olduğunu düşünürdü.. İşin bu kısmı bazen onu hakikaten çok yoruyordu. Az evvel de aynısı olmuştu: Yannis salondan lobiye girerken kıza merhaba deyip mutfağa geçmişti ve Maral bu kez de ona aksi davranmış, selamını bile almamıştı.

Acaba Handan'a olan ilgisini mi fark etti diye düşündü Rafet. Öyle bile olsa bu yaptığı kabalığı haklı çıkarmazdı. Zorla güzellik mi olurdu canım? Bahçeye çıkarken ona seslendi: "Maral dışarı gelir misin biraz, seninle konuşacaklarım var."

Kız buna anlam veremese de, "Tamam," diyerek onun peşinden gidip karşısına oturdu.

Rafet ciddi ama soğuk olmayan bir tonda konuşmaya başladı. "Maral sen, biliyorsun, çok sevdiğim bir arkadaşımın akrabası ve arkadaşımın referansı ile burda çalışıyorsun."

"Evet?"

"Sekiz aydır burdasın. Burada çalışmaktan memnun musun?"

"Çookk. Çok memnunum."

"Ben de senden genel olarak çok memnunum. İşini iyi yapıyorsun. Daha doğrusu yapıyordun."

Birden tedirgin olan Maral n'oldu da bu konuşmayı yapıyor Rafet abla diye düşünerek meraklandı.

"İki gündür çocukça davranışlar gözlüyorum sende."

"Ama... Ben..."

Rafet bir el hareketiyle onun sözünü kesti. "Bu davranışlardan bahsetmeyeceğim. Servis hizmetini gerektiren işlerde, en önemli şey güler yüzdür. Nezakettir. İşimiz insanla... Şimdi... Biriyle özel bir derdin varsa gider halledersin ama bunu işine yansıtamazsın. Burada hiç kimseye kaba davranamazsın... Anlatabiliyor muyum?"

Hepsi şu Handan denen kadının başının altından çıkıyor, kim bilir Rafet ablaya neler anlattı benim hakkımda, gösteririm ben ona gününü diye düşünen Maral başını sallayıp, "Evet," dedi gülümseyerek.

“Peki... Şimdi işinin başına dönebilirsin.” Maral gitmek üzereyken aklına bir şey geldi. “Ha bi şey daha var.”

“Nedir?”

“Ben ne kadar patronunsam, Yannis de o kadar patronun, bunu da aklında tut olur mu?”
Maral başını evet anlamında salladı ve resepsiyona döndü.

*

Aysel önceki gece neler yaptığını, en ufak detayı bile atlamadan anlatmıştı arkadaşına. Nurcan bu hikâyeyi inanılmaz heyecanlı bulmuştu, ne cesur kadındı şu Aysel! Yine de yaptığı çok tehlikeliydi, bu yüzden onu bir an evvel sakinleştirmeliydi. “Ama sen de amma abartmışsın be Aysel!”

“Evet... Biraz ileri gittim galiba...” Olanları şöyle bir düşündü. Bazı noktaları aydınlığa kavuşturmakta fayda görüyordu; suçlayıcı bir tonda konuşmalıydı ama aynı zamanda sesi sakin çıkmalıydı yoksa Nurcan hatasını hayatta anlamazdı. “Ama bunda senin de payın var Nurcan.”

“Aaaa deli mi ne? Ben n’aptım ayol?”

“E sen soktun aklıma kadın meselesini!”

Nurcan arkadaşına bozularak baktı. Nasıl böyle her şeyi başkasının üstüne atabilirdi? “E ben sana Uğur’un hayatında bir kadın var, dedim mi Aysel? Olabilir dedim... Yemeğini, ilgini ihmal etme dedim... Olabilir ne demek?”

Aysel hâlâ kendini haklı buluyordu. “E iyi işte... Var mı yok mu diye bakmaya gittim ben de. Ne var bunda?”

“Ama çok tuhaf olmuş...” Şöyle bir düşündü. “Otelde tek başına yemek...” Gülümsedi. “Nasıldı bari? Ben hiç otelde kendi başıma yemek yemedim.”

“Ben yedim sanki! Ama fena değil...” Güler ve taklit ederek açıklamaya başladı. “Sen oturuyorsun garsonlar dönüyor etrafta. Suyunu bile onlar koyuyor. Sanki erkeksin, birkaç tane de karın var gibi oluyor...”

İkisi de katıla katıla gülmeye başladı.

*

Nihal’le konuşup eşyaların ertesi gün gelmesini ayarlayan Handan evdeki kalan işe bakarken neyse biter herhalde diye düşündü. Çalışan işçilere döndü. “Ben de yiyecek içecek bir şeyler getirdim.”

“Hiç gerek yoktu yenge.”

Handan mahcup bir sesle konuştu. “Olur mu? Dün düşünemedim kusura bakmayın.”

“Estağfurullah.”

O sırada diğer odada çalışan işçilerden birinin cep telefonu çaldı. Adam önce sakin, sonra artan bir telaşla konuşmaya başladı: “Nerde? / Ne zaman? / Kimle? / Bekleyin.”

Ustabaşı ne olup bittiğini anlamak için oraya giderken adam nefes nefese odaya daldı. Bir taraftan eşyalarını topluyor bir taraftan da açıklıyordu. “Usta Gülay’ın doğumu başlamış, komşular hastaneye götürüyor, giyinip gitmem lazım.”

Usta önce genç kadına çekingen bir bakış attı, sonra da işçisini sakinleştirmeye çalıştı. “Dur Ercan, sakin ol! Hemen doğmaz öyle.” Bilgi verme amacıyla Handan’a döndü ve duvarları inceleyerek sözlerine devam etti. “İlk çocuğu da... Hemen doğacak sandı tabii. Akşamı bulur o... İş bitince dükkândan arabayı isteriz, ben götürürüm seni...”

Handan’a bakarken ne diyeceğini bilemeyen adam, “Ha öyle mi?” dedi sonunda.

“Olur mu canım! Karısı doğum yaparken nasıl çalışsın burada?” Ercan’a dönüp ekledi: “Sen hemen hastaneye git.”

Genç adam bir duvarlara bir ustasına baktı. “Yetişmez o zaman...”

“Yetişmezse yetişmesin! Bugün bitmezse yarın biter...”

Usta araya girdi hemen. “Ama... Söz verdik! Yarın eşyalar gelecek dediniz...”

“Telefon açıp bir gün sonraya alırım. Alabilirsem... Olmazsa da... Ne bileyim? Bahçeye koyarız, eve koyarız...” Ercan’a bakarak gülümsedi. “Bu benim ilk taşınmam değil ama senin ilk bebeğin...Hadi hadi acele et!”

Ustasının başını salladığını gören Ercan teşekkür ederek fırladı dışarı ve beş-on saniye içinde geri döndü. “Usta peki ben nasıl gideceğim?”

Usta dükkânı ararken Handan onu durdurdu. “Ben bırakırım seni hastaneye, olur mu? Zaten şimdi çarşıya gidecektim.”

“Tamam,” dedi adam yerinde duramayarak.

Arabaya giderlerken Handan’ın aklına geldi. “Ama hastane nerde bilmiyorum, tarif edeceksin.” “Ederim ederim!”

*

“Yıllardır var bu IMF! Hâlâ ne iş yaptığımı anlamış değilim.”

Kahvedeki müşteriler haberleri tartışıyorlardı. Bir diğeri sordu: “Anlamamızı isteyen kim?”

Takım elbiseli bir adamın ekonomiye dair problemi hayli fazlaydı. “Hiç kafam basmıyor benim... Borsadan para kazanmak olayını da hâlâ anlayamadım. Sabah erken kalkmıyorsun! İşe gitmiyorsun! Öyle oturup bilgisayarın başına, tuşlara basıp para kazanıyorsun...”

Diğerleri başlarını sallayarak ona hak verdiler.

Yaşça daha genç biri araya girdi. “Eeee o kadar konuştunuz da ne oldu şimdi? Sonuç ne?” Uğur’a dönerek sordu: “Sen söyle be Uğur abi, n’olacak bu memleketin hali?”

Uğur ayağa kalktı ve ciddi bir ifadeyle konuştu. “Rakı! Bütün mesele rakı... Rakı içtiğimiz sürece düzelmeyecek Türkiye’nin hali...”

“Ne alakası var rakıyla?”

“Sen bilmiyor musun? Almanya’da, bizimkilerden biri bir akşam Alman arkadaşını davet etmiş, rakı ikram etmiş...”

Herkes dikkat kesilmişken soruyu soran adam, “Eeee?” dedi merakla.

“Adam rakıyı çok beğenmiş. Bir ufak bitirdikten sonra dönmüş bizimkine ve ‘N’olacak bu Almanya’nın hali?’ diye sormuş.” Masadakiler kahkaha atarken elini kaldırıp ekledi: “Size iyi sohbetler” İçeri geçti ve dergisini alıp ocaktan uzak bir masaya oturdu.

*

Rafet ve Yannis bahçedeki masada oturmuş otelin hesap işleriyle ilgileniyorlardı. Atlas ise legolardan kale yapmaya çalışıyordu. Rafet bazı faturaları toplayıp defterin arasına koyarken, “Bunları muhasebeciye teslim edeyim o zaman ben. Bugün çarşıya inecektim zaten,” dedi ve aklına bir şey gelince yüzünü buruşturdu. “Bugün İzmir’den Atlas’ın teyzesi gelecekti arkadaşlarıyla. Burda olmam lazım geldiklerinde, ayıp olur.”

Konuşmaya kulak misafiri olan Atlas yüzünde güller açarak sordu: “Gaye teyzem bugün mü geliyor babanne?”

“Eveet, bugün geliyor...”

“Yaşasın! Doruk da geliyor!”

“Evet böreğim! Yaşadın! Tam dört çocuk olacaksınız.” Yannis’e dönerek iç geçirdi. “Otelin altını üstüne getirirler artık.”

Atlas gülümseyerek legolarına dönerken Yannis düşünceliydi. “Ben gideyim diyeceğim ama İzmir’den başka bir grup daha var biliyorsun.”

Rafet başını salladı. “Faturaları çocuklardan biriyle mi yollasak?” diye sordu.

Yannis bu seçeneği düşünerek ayağa kalktı. “Yok yok! Yemekleri şimdi ayarlayayım, öğleden sonra ben arabayla giderim.”

*

Nurcan ve Aysel neredeyse her sabah yaptıkları gibi kahvaltıdan sonra kahve içip fal kapamışlardı. Aysel fal bakmayı bilmez ama baktırmaya bayılırdı. Nurcan'ın işiydi bu. Masadaki fincanı kontrol edip arkadaşının önüne doğru itti. "Soğumuş bu, hadi bak artık!"

"Hayır Aysel! Bakmayacağım dedim sana. Boşuna kapadın."

"Aman... Sen de amma nazlı oldun. İyi ki bi fal bakıyorsun!"

"Nazla ne ilgisi var bunun? Daha dün baktım... Bir gecede ne değişecek?"

"Ama dünkünün telvesi azdı!"

"Hem..." dedi Nurcan ve cümlesini bitirmeden yüzünü astı.

Aysel kızmaya başlıyordu. Hayır yani iyi fal bakıyordu ama şu naz etme huyu yok muydu! "Hem ne?"

"Ben artık baktığım fallara inanmayanlara fal bakmıyorum..."

"Aaaa... O ne demek o?"

"Sana ben dün hanen temiz dedim mi dedim! Kadın madın yok dedim mi dedim!"

Aysel bu sözleri kabul ederek başını salladı. Doğruya doğru bu konuda hak veriyordu arkadaşına!

"E sen ne yaptın? Uğur'u yakalamak için taaa otellere gittin." Başını eğerek kısık sesle devam etti. "Hem de beni yanına almadan..."

"Haaa... Sen benim seni çağırmadığıma bozulduuun. E Rıza evdeydi, izin vermez diye düşündüm."

Nurcan'ın yüzünden okunuyordu kırgınlığı. "Ben izin alırdım."

Aysel onun bu haline gülmeye başladı. "Tamam tamam, bir daha otele yemeğe gidersem, sensiz gitmeyeceğim söz! Hadi bak şimdi şuna."

Nurcan fincanı gönülsüzce açarken yaptığı işin ciddiyetine dikkat çekti. "Ama bugün fal bakma havamda değilim ona göre. Ağırılık yapıyor bazen biliyorsun."

*

Handan bir bankadan çıkıp Mecnun'u aradı, parayı hesabına geçtiğini söyledi ve teşekkür ederek telefonu kapadı. Oh be dedi kendi kendine gülümseyerek. Hayalimin hiç değilse ilk bölümü gerçekleşiyor nihayet!

*

Uğur incelediği dergiden kafasını kaldırıp etrafa bakındı ve kalabalığın azaldığını fark edince Melih'i çağırdı yanına. "Dün sana söylediğimi düşündün mü?" diye sordu çayını içerken.

"Düşündüm usta."

"Eeee, anlat..."

Melih gülümseyerek başladı konuşmaya. "Aslında çok olay vardı da en kötülerini seçtim sonunda."

"Nasıl seçtin?"

Melih gülerek ve hafifçe utanarak cevap verdi. "En çok ağladıklarımı seçtim."

"Eveet, anlat bakalım."

"Birincisi... Yedi yaşında falandım. Sokakta yavru bir köpek buldum... Eve getirdim, o gece bahçede ilgilendim onunla, besledim falan. Çok sevinçliydim! Annem babam beni içeri sokamadı. O kadar sevimli bir şeydi ki kahverengi, şöyle küçücük... Kucağıma sokulup uyudu. Okşadım... Sonra ona bahçede yer yaptım ve eve kahvaltı etmeye girdim." İç geçirerek başını eğdi ve biraz sustuktan sonra konuşmasını sürdürdü. "Ertesi gün öğlene doğru arka mahalleden bir komşu geldi. Meğer köpek onlarınmış, anne köpek bütün gece bağırmış falan... Köpeği zorla aldılar elimden! Büyüyünce veririz falan dediler. Tepiniyordum. Bir gecede o kadar sevmişim ki köpeği."

Arkasından o kadar çok ağladım ki... Tabii haklılardı ama o zaman anlamadım. Bir daha hiç hayvan almadım... Beslemedim... Hatta elimi uzatıp okşamadım bile..." Gülümsemeye çalıştı. "Böyle bazen köpekler, kediler hoşuma gider yolda falan... Ama hiç eğilip sevmem... Dokunmam yani... Öyle işte..."

Onu dikkatle dinleyen Uğur başını salladı. "Peki ikincisi ne?"

"İkincisi hiç üzülecek bir şey değil aslında... Sekiz-dokuz yaşındaydım, arkadaşlarla mahalle maçı yapacaktık, o gün kaleci seçiliydim. Ama evde bir yaramazlık yaptım diye, bir şey mi kırdım ne, hatırlamıyorum. Annem çok kızdı, sokağa salmadı. Ona çok ağladım." Kaşlarını kaldırarak düşündü. "Aslında böyle şeyler çok olurdu ama niye ona çok üzüldüm bilmem. Çok ağladım çünkü... Akşam babam geldiğinde hâlâ ağlıyordum." Durup tekrar düşündü, hâlâ üzüntüsünün sebebini anlamaya çalışıyordu. "Herhalde ilk defa kaleci olacağım için. Bilmem ki..."

"Pekiii," dedi Uğur ve sustu.

Melih bir şey anlayamadı. "Ne peki usta? Niye anlattırdın bunları bana?"

Uğur onun omzuna babacan bir tavırla elini koyarak konuştu. "Melihcim, sen farkındasın veya değilsin, bilmem ama çok çabuk celalleniyorsun. Çok çabuk kızılıyorsun ve hep düşünmeden hareket ediyorsun."

Melih başını sallayarak dikkatle dinliyordu onu.

"E hayatına bakıyorum. Bu sinire sebep olacak bir şey yok! Bu yüzden merak ettim sen ufakken neler oldu diye. Var mı bir sebebi bu mantıksızlığının diye."

"Hıı... Var mıymış?"

Uğur onun omzuna vurdu. "Varmış tabii... Bazı şeyleri anladım."

"Neymiş usta? Ne anladın?"

"Mesela neden Gizem'e böyle davrandığımı anladım."

"Niye böyle davranıyormuşum peki?" diye sordu Melih kafası karışarak.

"E onu da sen bulacaksın. Düşün bakalım." Omzuna vurup ona dışarıdaki beş-altı kişilik grubu işaret etti. "Müşteriler geldi. Mete'ye yardım et hadi."

*

Yannis *Thomas Dolby*'den *I Scared Myself* parçasını dinleyerek arabayla çarşıya gidiyordu. Kavşağa yaklaşırken ışık kırmızıya dönünce tabii ki dedi kendi kendine. Kırmızı ışığa yakalanmakta üstüne yoktu! Birden karşıda, kavşağın diğer tarafında Handan'ı gördü arabasının içinde. Güneş gözlüğünü takmış ışığı kontrol ederek bekliyordu o da.

Yannis genç kadını seyrederken arkasından çalan kornayla kendine geldi ve yoluna devam etti.

*

Yemek salonu çok kalabalıktı. Rafet herkesin ikişer üçer ayrı ayrı sohbet ettiği kalabalık bir masada, tahminen otuz yaşında bir kadınla sohbet ediyordu. Atlas ise aşağı yukarı aynı yaşlarda ikisi kız üç çocukla masanın etrafında koşturarak eğleniyordu.

Handan tek başına yemeğini yemişti ve Nihal'le telefonda konuşuyordu. Eşyaların bir gün sonra yola çıkmasının sorun olmayacağını duyunca rahatladı, kitaplarının bir okula bağışlanmadığını öğrendiğinde ise çok sevindi. "O zaman sen onları da yolla. Burda bir kahve buldum ben. Bildiğin kiraathane yani, sahibi çok ilginç, kütüphane kurmuş kahveye, oraya veririm."

"E aynı şey, ha okul ha kahve."

"Aynen öyle! Burası da halka açık. İsteyen okuyabilir." Telefonu kapadıktan sonra etrafına bakındı ve Rafet'in masadaki kadınla birlikte çocukları yola getirmek için mücadele edişini gülümseyerek izledi.

Rafet onu çağırıp yanındaki genç kadınla tanıştırdı. "Bu bizim müşterimiz Handan. Tanışalı daha birkaç gün olsa da kızımız gibi oldu burda. Bu güzel hanım da Atlas'ın teyzesi Gaye."

İki kadın, “Memnun oldum,” diyerek el sıkıştıktan sonra Handan Rafet’e dönüp gülümseyerek sordu: “Ben bu canavarları lobiye alayım mı?”

Rafet yüzünde minnet dolu bir ifade belirirken, “İdare edebilir misin?” dedi.

“Ederim tabii! Zevkle...” Atlas’a seslendi: “Atlaas! Hadi bakalım topla arkadaşlarını beni takip et! Lobide çok güzel bir oyun oynayacağız.”

“Oyun mu? Ne oyunu?”

Handan eliyle hadi işareti yaparak, “Gelmeden göremezsin,” dedi. Yürürken arkasına baktığında çocukların tek sıra halinde geldiğini görüp gülümsedi. “Yeni bir oyun... Yepyeni...”

Rafet rahatlamış bir şekilde Gaye’ye baktı. O da rahatlamıştı, sözüne kaldığı yerden devam etti. “Bence siz en iyisini yaptınız! Atlas burada çok mutlu. Ablama da söylüyorum bunu.”

“Sağ ol Gayecim. Ben de bunu biliyorum ama yine de işte bazen çocuğu ana babasından ayırdım mı diye düşünmüyor değilim.”

“Aman onlar da doğru dürüst ana baba olsunlar! Heykel gibi susmakla nereye kadar gidecekler bakalım.” Bir-iki saniye sonra ekledi: “Rafet abla?”

Rafet kaşlarını kaldırarak, “Efendim,” dedi.

“Sana bir şey diyeyim mi... Sen bu çocuğu onların elinden çekip almasan belki konuşamayacaktı bile.” Rafet’in omzuna vurarak sözlerini sürdürdü. “İnan bana en iyisini yaptın. Çünkü hatırlıyorum... Atlas Doruk’tan beş ay büyük biliyorsun, benimki kelimeleri söylemeye başladığında Atlas o zamanlar ses bile çıkarmıyordu.”

Rafet’in kafası karıştı. “Ama seneye okula başlayacak...”

“Olsun... Ben senin yerinde olsam onlar birbiriyle küs kalıp bu tuhaf inadı sürdürdüğü sürece vermezdim çocuğu! Burda da okul var...”

Rafet güldü. “O durumda vermem zaten. Merak etme!”

*

Aysel ile Uğur kapıyı birlikte açtılar. Aysel’in son dakika organizasyonu Rıza ve Nurcan akşam oturmasına gelmişlerdi. Bu parlak fikir Aysel’in aklında akşamüzeri belirivermişti. Kocasının bir ilişkisi varsa, misafir olduğu halde eve gelmek istemeyecekti. Geldi diyelim, o zaman da Rıza ile sohbetleri faydalı olabilirdi. Kısacası çok yönlü bir plandı bu.

Oturduklarında Rıza kadınlara bakarak sordu: “Siz niye böyle sarılıyorsunuz anlamıyorum ki. Akşama kadar beraber olduğunuz halde birbirinizi günlerdir görmüyor gibisiniz...”

Aysel bu haksızlığa sessiz kalamazdı. “N’apalım görüşmeyip de? Yalnız başına bütün gün evde? Tımarhanelik mi olalım?”

Nurcan hemen arkadaşını destekledi. “Hiç sorma ayol! Hep aynı şeyler, yemek bulaşık temizlik... İnsan bun alıyor!” Kocasına küçümseyici bir bakış atarak ekledi: “Bunlar ne bilecek?”

Gülümseyerek bu konuşmayı izleyen Uğur araya girdi. “Eeee Rıza... Nerelerdesin? Kahveye de uğramıyorsun bu ara pek sık?”

*

“Herkes anladı mı?”

Çocuklar aynı anda başlarını salladılar. Bu sırada Yannis resepsiyon tarafından lobiye geldi ve Handan’ın bu kadar çocukla ne yaptığını merak edip izlemeye başladı.

Handan ellerini çırttı. “Eveet başlıyoruz... Kelimeleri vereceğim ama aynı anda, düşünmeden, ilk aklınıza gelen şeyi söyleyeceksiniz, unutmayın. Aynı şeyleri söylemek yok!”

Çocuklar yine başlarını salladılar.

Handan ilk kelimelerini söyledi. “Mavi... Çöp... Gülümseme...”

Kızlardan biri, “Anne,” dedi.

Doruk, “Dalga,” diye bağırdı.

Diğer kız, “Bebek bezi,” diye cevap verdi.

Sıra heyecanla bekleyen Atlas'a geldi. "Hercai menekşel Solmuş..."
Handan gülümseyerek, "Çok güzeeel," dedi. "Şimdi üç kelime daha vereceğim."
Yannis resepsiyona yaslanmış gülümseyerek Hakan'la bu ilginç oyunu seyrediyordu.

*

Handan arabasını evinin önüne çekmiş, yirmi dakikadır müzik dinleyerek bekliyordu. Eşya kamyonu gelmek üzereydi. Hava sıcaktı. Nasıl yerleşeceğini düşünürken çalmaya başlayan parçayla neşesi yerine geldi: *Rachid Tabá*'dan *Ya Rayah*. Bu parçayı ne zaman duysa içi kıpır kıpır olurdu.

Çok geçmeden kamyon geldi ve taşınma işi öğleden sonraya kadar sürdü. Mecnun da sabah bahçede çalışmaya başlamıştı, adamlar gittikten sonra Handan'a yardım etti ve akşamüzeri Rafet'le Atlas uğradı.

Evin tamamen düzenlenmesi beş günlerini aldı, bahçe de gerçekten çok güzel olmuştu. Genç kadın bu süre zarfında Mecnun'dan çiçekler hakkında pek çok bilgi almıştı.

Berber bahçede çay içiyorlardı. Hava karardıktan sonra, "Ben gideyim artık," dedi Mecnun. "Canım çıktı bugün, gidip temizlenip paklanayım, malum yarın büyük gün..."

"Tamam hadi sen git artık," dedi Handan ve ellerini gökyüzüne açıp haykırdı. "Başlıyooooo!"

Mecnun onun bu haline güldü. "Emin misin? Bak adın doğrudan deliye çıkacak, böyle yaşamak zor, kendimden biliyorum," deyip kahkaha attı ve arabasına binip gitti.

*

Ertesi sabah Handan'ın evinin önüne - bir siyah bir de beyaz atın çektiği, koşu takımları, tentesi, şasesi, kasası ve oturma bölümüyle dışı beyaz koltuğu uçuk pembe - çok şık görünen bir fayton yanaştı.

Faytonu süren adam siyah bir jockey kıyafeti giymişti. Cebinden çıkardığı köstekli saate baktı - 08:03'ü gösteriyordu - ve aşağı inip atları severek beklemeye başladı.

Birkaç dakika sonra evin kapısı açıldı ve Handan etekleri kabarık buz mavisi bir elbiseyle dışarı çıkıp kapıyı dikkatle kapadı. Mavi tonda makyajı, dantel ağırlıklı mavi beyaz şapkası, beyaz eldivenleriyle masalarda balo salonlarında prenslerle dans eden prenseslere benziyordu. Faytonun yanına gidince sürücüye sol elini uzatarak sordu: "Yardımcı olmayacak mısınız Mecnun Bey?"

Adam birkaç adım geri çekilerek ona şöyle bir baktı ve ıslık çaldı. "Şu ana kadar her şey hayal ettiğin gibi mi?"

"Kesinlikle, çok teşekkür ederim."

"Hazır mısın?"

"Hem de nasıl!"

Mecnun onu elinden tutarak faytona bindirdi ve sürücü koltuğuna geçti. Kadının çantasından MP3 çalar çıkarıp kulağına taktığını görünce gülerken itiraz etti. "E şimdi oldu mu bu? 21. yüzyılın ne işi var aramızda?"

Handan gülerek karşılık verdi. "Aaaa, bunsuz olur mu? Dolaştığımız süre boyunca bazı parçalar çınlamalı kulağımda." Göz kırparak ekledi: "Hayale dahil..." Müziği açınca *Mozart* bestelerinden ilki çalmaya başladı: *Turkish March*...

Mecnun ona baktı ve Handan'ın gülümseyerek başını eğdiğini görünce dizginlere asıldı. "Dehhh!"